

РЕШЕНИЕ

№ 427

София, 18 юли 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и трети май, две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

ЧЛЕНОВЕ: БОНКА ЯНКОВА

НИКОЛАЙ ДЖУРКОВСКИ

при секретаря Невена Пелова и с участието на прокурора от ВП Даниела Машева изслуша докладваното от съдия Б. Янкова н.д № 359/2024 г.

Касационното производство е образувано по протест на прокурор при Апелативна прокуратура гр.София и жалба на адв. Б. М. от САК, защитник на подсъдимия Д. С. Ю., против въззивна присъда № 40 / 08.12.2023 г. на Апелативен съд София, постановена по ВНОХД № 1084 /2023 г., с която първоинстанционната присъда на СГС от 01.02.2023 г. по НОХД № 2696 / 2020 г. е отменена в оправдателната ѝ част относно подсъдимия Ю. и същият е признат за виновен по обвинението му по чл. 301, ал.1 от НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от десет месеца, отложено за изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК за срок от три години и глоба в размер на 1000 лв. В останалата ѝ оправдателна част, с която по обвинението им за престъпление по чл. 321, ал.3, пр. второ, т. 2 във вр. с ал. 2 от НК подсъдимите К. К., Б. Д., С.А., Н. М., П. Г., Г. К., Г. Т. и Д. Ю. са били признати за невиновни и оправдани, първоинстанционната присъда е потвърдена.

С протеста са релевирани посочените в чл.348 от НПК касационни основания - по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. С оправдаването на подсъдимите по обвинението им за участие в О. с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл.301, ал.1 от НК, вместо да бъдат осъдени е мотивирано заявеното неправилно приложение на закона. Нарушението на процесуалните правила е аргументирано с доводи за допуснати отклонения от правилата в НПК относно оценката на събраните доказателства. Твърди се по - конкретно незаконосъобразно прилагане на ограничителната норма по чл.281, ал. 8 от НПК относно приобщените чрез прочитането им показания на свидетелите А. А. и М. М., които неправилно били изключени. Като неубедителен е оценен подхода на въззивния съд относно качествената оценка на показанията на св. М. Й., съдържащи обвинителни факти, а именно заявеното предаване на 50 лв. на граничен полицай, макар и извън кръга на обвиняемите лица, но по време на смяната на подсъдимите Б. Д., К. К., Г. Т. и Д. Ю.. За необосновано е счтено решението на съда да не отчете показанията на св. С.А., в които се съдържа идентична информация – предадени 50 лв. на граничен полицай, както е посочено в протеста „много скоро във времето след инкриминираното деяние“. С незаконосъобразно прилагане на ограничителната норма по чл.281, ал.8 от НПК е

обосновано оплакването за неправилната доказателствена оценка и на депозираните от св. Р. Д. - служител в Дирекция „Вътрешна сигурност“ и св.В. Ц. - инспектор разузнавач в МВР показания. Твърди се, че същите са годен източник на доказателства, пряко установяващи схемата, по която е действала О., поради което и изключването им съществено е компрометирало правата на прокуратурата. Тезата за допустимостта на възпроизведените от тях данни, узнати чрез използваните специфични оперативни способности за добиване на информация прилагани по делото спрямо лицата, преди последните да бъдат привлечени в качеството им на обвиняеми е подкрепена с позоваване на съдебна практика. Изложено е становище, че при законосъобразна оценка на изводимото от посочените доказателствени източници, към които да бъдат съобразени и останалите доказателства, събрани чрез разпити на свидетели, включително на СТС, чрез писмени и веществени доказателствени средства, биха се извели различни от приетите от апелативния съд заключения за доказаността на обвинението относно престъплението по чл.321 от НК. С тези съображения в протеста е отправено искане е за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

В касационната жалба са изложени доводи за допуснати от САС при постановяване на атакуваната присъда съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон - касационни основания по чл.348, ал.1, т.2 и т.1 от НПК. Твърди се, че от събраните доказателства е установено, че обработването на документите на семейство У. не е извършено от подс. Ю., а от колегата му граничен полицаи Г. В., който подпечатал паспорта на св.М.У. на излизане от България, поради което и ако има неизвършено действие по служба, то не би могло да бъде отнесено във вина на подс. Ю.. В тази връзка се аргументира и възражението за несъставомерност, понеже на инкриминираната дата подсъдимият не е бил на първа линия и не е имал пряк контакт с лицата, даващо му правото да извършва контрол върху тях. Посочено е, че съгласно разпоредбите на цитираната в жалбата инструкция това право има само полицаия на първа линия, от което е изведено съображение, че след като не е имал включени в служебните си задължения действията по проверка и по санкциониране на нарушението не би могъл изобщо да бъде субект на престъплението подкуп.

Оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила е аргументирано в няколко посоки: на първо място е акцентирано върху непълното фактическо изясняване на делото, като е посочено, че въззивната инстанция без да е положила усилия надлежно да изясни наличието на твърдяното нарушение на св.У. (просрочието на визата му – бел. ВКС), голословно е приела, че това е така, пропускайки в същото време да отрази в мотивите и съществените по делото обстоятелства – действията, които е извършил полицаия В. и защо не той, а именно подсъдимия е следвало да санкционира св.У.; с отсъствието на каквито и да е съображения за приетите от съда обстоятелства, а именно - действителността на нарушението, допуснато от св.У. и защо се приема, че същото е санкционирано от подсъдимия, а не от Г.В., е аргументирано оплакването за липса на мотиви; твърди се на следващо място, че обвинението е доказателствено необезпечено, понеже липсват доказателства за твърдяното нарушение на св.У. и за това, че именно в задължение на подс.Ю. е било констатирането на хипотетичното нарушение, след като е паспортът на св.У. е бил подпечатан от Г.В.; в контекста на оплакването за произволните изводи на съда се набляга в жалбата и на едностранчивия и тенденциозен анализ на показанията на св.С. У., който въззивната инстанция извършила с ясно проявен обвинителен уклон, като показанията ѝ са ползвани изборително и възприети само относно установените обвинителни факти, а в

частта, в която се оборва обвинението са игнорирани с формалната констатация, че са недостоверни. Пороците в аналитичната дейност са аргументирани още и с доводи за вътрешните и взаимни противоречия в показанията на св. М.У. и св. С. У., които са игнорирани, вследствие на което, в нарушение правата на подсъдимия същият е бил признат за виновен по обвинението му по чл.301, ал.1 от НК, вместо да бъде оправдан. Изразено е в тази връзка пълно съгласие с изхода от делото в двете първоинстанционни производства, в които правилно и законосъобразно, според касатора, подс. Ю. е бил напълно оневинен. Отправеното искане е въззивната присъда да се отмени и подсъдимия да бъде оправдан или алтернативно делото да се върне за ново разглеждане от САС.

В срока по чл.351, ал.4 от НПК, от името на подсъдимия Б. Д. е депозирано от адв. О. К. писмено възражение с доводи за неоснователност на протеста.

От подсъдимите, редовно призовани, в заседанието пред ВКС се явяват и вземат лично участие Д. Ю., К. К., Б. Д. и Г. Т.. Първите двама се представляват от упълномощеният им защитник адв.Б.М., а подс.Б.Д. от упълномощения за касационната инстанция адвокат П.Т. от САК.

Жалбата на подс.Д. Ю. се поддържа лично от него и от адвокат М.. Защитата акцентира върху още един аспект на заявеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, реализирано чрез накърняване принципа за устност и непосредственост на съдебния процес, в противоречие с който са ценени показанията на св. М. У. Посочва се, че свидетелят е разпитан само един път пред първия първоинстанционен състав, който и постановил оправдателна присъда по отношение на подс. Ю.. При отсъствие на обективни данни, които дори и косвено да подкрепят показанията на св.М.У., защитата обосновава мнение за недоказаност престъплението по чл.301 от НК. Противоположно е изразеното по повод протеста становище, който се оспорва като неоснователен. Отправената молба е за уважаване на жалбата, като присъдата в осъдителната и част се отмени, делото бъде върнато за ново разглеждане, а протестът оставен без уважение.

Изразеното от подс.К., подс.Д. и от защитникът им адв.М., както и от подс.Т. становище по подаденият протест е идентично. Оспорен е като неоснователен и молбата е да не бъде уважаван.

Подсъдимите С. А., П. Г., Н. М. и Г. К., редовно призовани не се явяват пред касационната инстанция.

Явилите се защитници - адвокат П.Т. за подсъдимите А. и Г., адвокат К.Т. за подс. Н.М. и адвокат И.Л. за подс. Г.К. изразяват становище за неоснователност на протеста и молят да бъде оставен без уважение.

Прокурорът от ВП поддържа протеста и доводите, с които е заявено наличието на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Посочва, че на база неправилната оценка на доказателствената съвкупност, от която незаконосъобразно са изключени установени чрез показанията на свидетелите А., М., Д. и Ц. преки доказателства, е допуснато с потвърждаване на оправдателната присъда за престъплението по чл.321 от НК, нарушение на материалния закон. Предлага се въззивната присъда в оправдателната и част да бъде отменена, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. Подадената касационна жалба прокурорът намира за неоснователна и предлага да бъде оставена без уважение. Изразява становище, че по този пункт на обвинението доказателствата са анализирани правилно и с осъждането на подс.Ю. за престъпление по чл.301 от НК материалният закон е приложен правилно.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, намери следното:

Касационното производство е първо по ред, след преминали две първоинстанционни и две въззивни производства.

С присъда, постановена по НОХД № 2689/2018 г. СпНС (закрит) признал подсъдимите К. К., Б. Д., С. А., П. Г., Г. Т. и Д. Ю. за виновни в извършването на престъпление по чл. 321, ал.3, пр. второ, т. 2 във вр. с ал. 2 от НК и им наложил съответни наказания. С присъдата съдът признал за невиновни по същото обвинение - за участие в О., създадена с користна цел да вършат подкупи другите двама подсъдими - Н.М. и Г. К., поради което ги оправдал в това да са извършили посоченото престъпление по чл.321 ал.3, пр. второ т.2 във вр. с ал.2 от НК. С присъдата шестимата подсъдими – К., Д., А., Г., Т. и Ю. били оправдани частично, само относно участието им в ОПГ, в което да са взели участие и подсъдимите М. и К.. По самостоятелно предявеното му обвинение за престъпление по чл.301, ал.1 от НК подс.Ю. бил оправдан.

По подаден срещу присъдата протест, оспорващ както цялостното оправдаване на подс. М. и подс.К., така и в частта, в която другите подсъдими са били частично оправдани относно участието им в ОПГ заедно с подсъдимите М. и К., в АСпНС (закрит) било образувано ВНОХД № 171/2020 г. С решение от 25.09.2020 г. въззивният съд отменил присъдата и върнал делото за ново разглеждане, поради липса на мотиви.

С присъда, постановена по НОХД № 2696/2020 г. по описа на СГС – СпНС (закрит) всички подсъдими били признати за невиновни за това да са извършили престъплението по чл.321, ал.3, пр. второ, т. 2 вр. с ал.2 от НК, като всеки от шестимата подсъдими К., Д., А., Г., Т. и Ю. е оправдан да е участвал в ОПГ, в която да са участвали съответно другите петима от тях, а подсъдимите М. и К. са оправдани да са участвали в ОПГ с участието на всички останали, съответно седем подсъдими, съгласно обвинението по ОА. Изцяло оправдан по обвинението му за престъпление по чл.301, ал.1 от НК е бил и подс.Ю..

Със сега атакуваната въззивна присъда Софийският апелативен съд отменил постановената първоинстанционна присъда в частта, с която подсъдимият Д. С. Ю. е признат за невинен и оправдан по обвинението му за престъпление по чл. 301, ал.1 от НК и постановил нова, с която го признал за виновен, в това, че на неустановена дата през месец декември 2016 г., на територията на Република България, в района на ГКПП Малко Търново към ГПУ Малко Търново, РДГП Е., в качеството му на длъжностно лице - старши полицай при РДГП Е. поискал и приел дар – сумата от 50 (петдесет) лева от М. С. У. (турски гражданин, с турски идентификационен номер /№/, пътуващ от Република България към Република Турция), за да не извърши действие по служба - да не състави акт за установяване на административно нарушение срещу М.У. за това, че същият бил останал в страната след изтичане срока за пребиваване по чл.23 от Закона за чужденците в Република България (административно нарушение по чл.48, ал.1 от ЗЧРБ), за което и на основание чл.301, ал.1 от НК му наложил наказание от десет месеца лишаване от свобода, изпълнението на което отложил за изпитателен срок от три години и наказание глоба в размер на 1000лв. В останалата ѝ част, присъдата била потвърдена.

ПО ПРОТЕСТА

Същият е допустим, но неоснователен.

I. Недостатъците, аргументирали оплакването за допуснатото съществено процесуално нарушение, съобразно доводите в протеста позволяват обобщаването им в две групи: незаконосъобразно формиране на допустимата доказателствена основа и неправилна оценка на обсъдените доказателства.

Прегледът на проведената от въззивната инстанция процесуална дейност не насочва към изводи за основателност на отправените възражения.

От обема на годните и подлежащи на обсъждане доказателства не са били изключени като недопустими, в аспекта на цитираната забрана по чл.281, ал.8 от НПК, заявените като подкрепящи обвинителната теза показания на св.А. А., св.М. М., св. Р. Д. и св. В. Ц., както се сочи в протеста. Прочитът на делото и мотивите на въззивната инстанция формира заключение, че посочените гласни доказателствени средства са обсъдени, а оценката им е надлежно мотивирана.

Свидетелят св.А. А. (стюард в автобус на „Н.“) е разпитван в досъдебното производство два пъти – първо от разследващ орган и след това пред съдия, като вторите му показания са били приобщени от първоинстанционният съд на основание чл.281, ал.1, т.1 от НПК – л. 238, т.1 от НОХД, а не на основание чл.281, ал.1, т. 2 от НПК, както се сочи в протеста. Депозирани на досъдебното производство пред разследващ орган показания, при изразено несъгласие от страните, са включени в съвкупността чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.4 от НПК. Въззивната инстанция подробно е обсъдила и двата източника (стр. 32, мотиви), като е отчетено, че показанията, за които няма пречка да послужат като основа за осъдителна присъда съдържателно не установяват факти от полза на обвинението, а в същото време тези, за които има пречка в по-голяма степен го подкрепят. Правилно е прието, че те са негодни да обосноват осъждане, защото НПК не го допуска, като въвежда конкретен стандарт за доказаност и в случая съдът се е ръководил именно от него. В този контекст следва да се посочи, че некоректно се изтъква от обвинението съвпадение в съдържанието на двата разпита, което не е така. Ето защо и недоволството от предходните инстанции, упрекнати за пропуски им да отчетат в полза на обвинението показанията на св. А., останали извън ограничението по чл.281, ал.8 от НПК е без опора и съответно лишено от основание.

Относно показанията на св. М. М. (индивидуално преминал границата пътник) депозирани в досъдебната фаза е ангажирано в протеста съображение за по начало грешната съдебна преценка с позоваването на чл.281, ал.4 от НПК, докато всъщност основанието за тяхното прочитане било по чл.281, ал.1, т.4 от НПК, като са прочетени показания, които същият е давал пред съдия. И относно показанията на този свидетел, който подобно на св.А.А. също е разпитван два пъти на досъдебното производство - от орган на разследването и отделно по реда на чл.223 от НПК, не се открива основателност на заявените в протеста отклонения от процесуалните изисквания при техния анализ и в преценката за доказателствената им стойност, включително и в аспекта на ограничителните условия по чл.281, ал.8 от НПК. На стр. 35 – стр.38 въззивният съд подробно е мотивирал съображенията си относно депозирани от св.М. показания, които както вярно е отчетено, напълно коректно са били приобщени на правилното им процесуално основание от първостепенния съд (л.657, стр. втора, НОХД, т.3). Апелативният съд много обстойно е проследил в съдържателно отношение както тези, които са депозирани пред орган на разследването и за които е отчетена пречката по чл.281, ал.8 от НПК и депозирани пред съдия, за които НПК не предвижда подобно ограничение и ги е съпоставил със също надлежно прочетените (л.658, т.3, НОХД) показания на свидетеля, депозирани от него непосредствено пред първия първоинстанционен състав. На стр. 20 и стр. 35 – стр.38 от мотивите, контролираният съд ясно е

изложил доводите си от проведеното обсъждане, в което никое от депозираните от св.М. показания не е било изключено или непълноценно обсъдено. Обективирал е в мотивите съображенията си за прието като неинформативно към обвинителните факти и неподкрепящи ги с дължимата тежест тяхно съдържание, тъй като не е обвързано с конкретно време на описаната от свидетеля единична случка и базирането му на „слухове“, че такива случаи е имало с други пътници в автобуса (относно основната схема) и отсъствието на персонификация относно лицата, с които е разговарял и неустановеността на предаване на сумата (относно допълнителната схема).

Не намира опора в данните по делото и възражението, че съдът не е обсъдил пълноценно депозираните от свидетелите Р. Д. и В. Ц. показания. Всъщност по отношение на тези доказателствени източници оплакването разкрива преди всичко недоволство от резултата от техния анализ, представено под формата на процесуални възражения и това е видно от несъстоятелността на последните. И двамата свидетели не са били ефективно разпитани пред първоинстанционния съд по НОХД № 2696 / 20 г, тъй като св. Д. се е явил в съдебното заседание, но не е изложил възприятията си, поради липса на спомен, а св.Ц. не е бил намерен за да бъде разпитан.

Законосъобразно са били приобщени депозираните от двамата свидетели показания пред първия първоинстанционен състав (НОХД № 2689/2018 г.) и на досъдебното производство. Стойността на обсъдените им в цялост показания, както вярно е констатирал контролираният съд, е сведена до установените чрез тях две групи относими фактически данни: възпроизвеждане на информация получена от други доказателствени средства - ВДС от използвани СРС или от свидетели с тайна самоличност и препредаване на изявления и твърдения на неразпитани, неустановени, а вече и неустановими преминавали границата други пътници. Посоченото с основание е изострило в необходимата степен вниманието на въззивната инстанция към доказателствената стойност на посочените показания и същите са внимателно обсъдени и вярно оценени на стр.27 и следващите – до л.31 от мотивите. В конкретен план, съобщеното от свидетеля Д. в приобщените му показания депозираните пред първия първоинстанционен състав правилно е преценено като изключително производно по своя характер, доколкото не се основава на непосредствени впечатления, а на получена от „много хора“, включително и от СТС № 229 информация за това, че са давали пари на митничарите. Законосъобразно въззивният съд е отказал да ги ползва при установяване на относимите факти, предвид това, че свидетелят не съобщава фактически данни, възпроизведени като узнати от него лично, а препредава съобщеното му от СТС, поради което и възможността, за която се настоява, те да се оценят като преки и по отношение, на които да е неприложима забраната по чл. 124 от НПК е всъщност искане за заобикаляне на последната. От друга страна, в обсъдените, прочетени на основание чл.281, ал.4 от НПК показания, в които съдът е констатирал известна конкретика спрямо обвинителните факти правилно е отчетено наличието на забраната по чл.281 ал.8 от НПК.

Вярна е и оценката на въззивният съд относно приноса на установените чрез показанията на св.Д. данни свързани с добитите от него впечатления от прилагането на СРС и изложените на стр. 30 от мотивите съображения за активиране на забраната по чл.177, ал.1 от НПК. Напълно сходно е положението с депозираните от св.В.Ц. показания. Същият е възпроизвел впечатленията си добити от изгледаните видеозаписи чрез прилагане на СРС относно действията на част от подсъдимите - смяната на подс.Б. Д. и К.К. и не е съобщил за впечатления от други смени, като не той, а друг е работил със записващото устройство.

Посоченото налага отново да се открие разликата между първични и производни доказателства и тяхното различно значение, роля и тежест в доказателствения процес. Няма как да придобият характер на първични доказателства фактическите данни установени от показанията на свидетел, който е възприел непосредствено конкретни действия и събития, но е сторил това посредством прилагане на СРС, за което след това има изготвено ВДС. Подобно на възпроизведените, но узнати от свидетел с тайна самоличност данни и тук би било налице заобикаляне на забраната по чл.117 от НПК и чл.124 от НПК, понеже с производни доказателства, установени чрез показания на „явен“свидетел, за което доказателствено средство по начало няма забрана в НПК да послужи за осъдителна присъда са подменени първични доказателства, установени чрез доказателствени средства и способности, за които такава забрана е въведена. Определено не такава е ролята на производните доказателства и тяхното положение във въведения в НПК стандарт за доказаност, поради което и при оценката им като допустима основа за осъдителна присъда, преценката на въззивната инстанция относно показанията на двамата свидетели Д. и Ц. не търпи укор.

В контекста на отправеното в протеста оплакване за порочност в действията на съда по тяхната оценка следва да се посочи, че техните показания, подобно на тези на св. А. и св.М. не са изключени от относимата доказателствена съвкупност, включително и поради незаконосъобразно прилагане на чл.281, ал.8 от НПК, както неоснователно се твърди в протеста. Напротив. Обсъдени са надлежно, като вярно са открити тези, които позволяват ползването им като основание за осъдителна присъда, но е преценено, че съдържателно не допринасят за изводи в подкрепа на обвинителната теза. Казано с други думи, релевирания в протеста проблем не е процесуален, а гравитира около твърдение за необоснованост, защото процесуално дейността на въззивният съд не страда от недостатъците, посочени в допълнението към протеста, а се оспорват изводите, направени вследствие аналитичното доказателствено обсъждане.

Все във връзка с доводите в протеста, ВКС намира за необходимо да отбележи също, че в принципно отношение не е спорно в съдебната практика разбирането, че показанията на полицейски служители, които не са участвали в същото наказателно производство в друго процесуално качество, но са били ангажирани с предхождаща разследването оперативна дейност по установяване и разкриване на престъпление, по начало са годен доказателствен източник за получената от тях, в хода на осъществяваната оперативна дейност, информация. Гаранция в охраняване правата на обвиняемото/подсъдимото лице, в светлината и на съдебната практика по чл.6 от ЕСПЧ (вж. особено Р от 8.03.2018 г. на ЕСПЧ по делото Димитър Митев срещу България, по жалба № 34779/2009 г, т.66 от съображенията) е именно забраната за дублиране информацията на едни и същи източници - когато свидетелските показания възпроизвеждат само информация от прилаганото СРС, както е прието по делото. Доколкото в случая няма допълнително извършени от св.Д. и св.Ц. действия или изявления, които да придават самостоятелност на техните свидетелски показания и да позволяват преодоляване на посоченото ограничение, то и съдът е подходил напълно правилно в тяхната оценка. Цитираното в протеста решение на ВКС по н.д. 1123/2019 г. на първо н.о. не е относимо към конкретиката на случая, защото проблемът по настоящото дело не е процесуален, а както се отбеляза е съдържателен, понеже не се касае за игнорирани (изключени от обсъждането) доказателства, а за аналитично проверени и вярно оценени в аспекта на въведените в чл.117, чл.124 и чл.281 ал.8 от НПК ограничения, изисквания за доказаност на обвинението. Не обслужва обвинителната теза и цитираното в протеста Р № 80/

26.08. 2019 г. по н.д. № 312/19г на ВКС, трето н.о., в което е третирано оплакване за процесуален проблем с обсъждането на доказателствата, а не оспорване на тяхната оценка като достоверно установяващи релевантните факти. Несъмнено е, че когато аналитичната доказателствена дейност разкрива отклонение от заложените в НПК правила, то и законосъобразността на формирането на вътрешното убеждение съответно ще е компрометирана, но не такъв е настоящия случай. В този смисъл цитираната в подкрепа на развитите оплаквания съдебна практика няма как да обоснове търсената намеса на ВКС в посоката предложена в протеста - отмяна в оправдателната част на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

Все във връзка с гореизложеното е необходимо да се посочи и това, че ограничението по чл.124 и чл. 177, ал.1 от НПК е относимо както към т.нар. "тайни" доказателства, установени чрез специални разузнавателни средства и свидетели с тайна самоличност, но и към доказателствените източници базираните само (и изцяло) върху тях, поради което дори и комплексното им наличие не би могло да послужи като единствена доказателствена основа за осъдителна присъда. Това е така, понеже и след изменението на чл.177,ал.1 от НПК (Д.в,бр.32 от 2010 г.), с оглед съображенията, залегнали в т.2в от Решение №10 от 28.09.2010, по к. д. № 10/2010 г. на Конституционният съд и в духа на практиката на ЕСПЧ по чл. 6, т. 1, изр. 1, КЗПЧОС, не е възприета безусловната възможност осъдителната присъда да почива само въз основа на показания на свидетел с тайна самоличност и данни от СРС. Цитираните по - горе разпоредби - чл.117, чл.124 и чл.281, ал.8 от НПК не допускат възможността за постановяване на осъдителна присъда въз основа както на установени от отделното използване на СРС, разпит на свидетел с тайна самоличност и прочитане показанията на свидетел по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК доказателства, така и на такива, установени чрез комбинация от посочените способности за доказване (в този см. Р № 59/ 17.09.2021 г. по н. д. № 232/2020 г., на ВКС, I н. о.). Предходните съдилища са следвали и са се съобразили с посочените принципни доказателствени положения и изисквания и не са допуснали отклонение от тях.

На следващо място, в рамките на проверката по обсъждания касационен повод, не се установи да е допуснато нарушение и в оценъчната дейност на контролирания съд и по - конкретно да е допуснат, както се твърди в протеста, непълноценен и превратен съдържателен анализ на изводимото от събраните доказателства.

Качествената оценка на показанията на св.М. Й. не е проведена в нарушение на процесуалните изисквания, а заявената неубедителност в съдебното оценяване не е нищо друго освен несъгласие с неговия резултат. Когато, както е в случая, направените изводи са вследствие процесуално вярна аналитична дейност, то и същите съставляват проява на гарантираната суверенност на съда при формиране на вътрешното му убеждение и ВКС не е оправомощен да я подменя. Контролираният съд детайлно е обсъдил установеното от посочения свидетел впечатление, което последният е придобил от поведението на граничните полицаи. Правилно е преценено, че в информативната си стойност тези показания не установяват пряко фактите от предмета на доказване, обхванати от конкретните времеви и индивидуализирани като извършители действия, а насочват към установени на процесния ГКПП недопустими (но необхванати от конкретните обвинителни факти) практики с „почерпки“, както и установено даване на банкнота от 50 лв. на лице извън обвинените по делото и подсъдими по същото лица.

Идентично е положението и с оспореният подход на съда при обсъждането и оценката на показанията на С.А., в които се съдържа сходна информация – предадени 50 лв. на граничен полицаи, неидентифициран и съответно неустановен като част от кръга на подсъдимите и във време, макар и близко до инкриминирания период, но извън него. Исканата оценка на съобщената от св.А. информация като относимо към фактите от предмета на доказване по конкретното дело макар и сходно по значение с т.нар „улики“, понеже косвено е свързано с фактите от предмета на доказване като установен на ГКПП механизъм и подход към преминаващите граждани, се различава съществено от тях. Това е така, понеже се иска от едно принципно случило се събитие, което свидетелката установява да се изведе заключение за доказаност на конкретно вменени действия на други лица и в различно време, макар и на едно и също място. Не са от естество да повлияят на горните съображения и показанията на св. Е. Х. – дъщеря на св.А., която препредава узнатото от показанията на своята майка и в този смисъл са източник единствено на производни доказателства.

Няма как да бъде споделено и предложеното комплексно заключение относно доказаността на обвинението, което ВКС да направи, като съобрази исканите различни доказателствени оценки на горепосочените източници с прибавените към тях доказателства от останалата, както е посочено в протеста - „обща доказателствена съвкупност“.

В същата се открояват на първо място разпитите на свидетелите с тайна самоличност, отбелязани в мотивите с абривиатура СТС. Следва да се отбележи, че въззивният съд е отделил съществено място в мотивите на техния анализ, който не търпи упрек от процесуална и от съдържателна гледна точка. Подробно е обсъдено изводимото от депозираните по реда на чл.141 от НПК показания на СТС № 228 и СТС 229 свързано с фактите от предмета на доказване и обстойно е анализирано както в аспекта на самостоятелната им доказателствена стойност, така и в съпоставка с другите доказателства, с оглед дължимата проверка, като изложените съображения на стр.25 – стр.27 от мотивите са процесуално коректни. Проследявайки възпроизведените в разпитите им обстоятелства, предходните инстанции еднозначно са стигнали до извод, че в съпоставителен прочит и двамата СТС дават обстойна и последователна интерпретация на възприетото от тях и върху която е основана изцяло обстоятелствената част на обвинителния акт. Прието е също, че СТС № 228 с два, а СТС №229 с четири протокола за доброволно предаване са предали парични суми с отразено основание за предаване като получени от четирима от обвиняемите и от други три лица, извън тях. Доказателствената стойност на писмените доказателства, каквито по същността си съставляват протоколите за доброволно предаване, макар и да съставляват самостоятелни източници като обективиращи писмено конкретен факт – на предаване на съответна сума, няма как да бъдат отделени и да получат по-голямо доказателствено значение относно инкриминираните факти от гласните доказателствени средства - показанията на двамата свидетели с тайна самоличност, в които, се е изразило съобщаването за произхода на тези суми и редът за тяхното снабдяване с тях. В този смисъл, сами по себе си изготвените писмени доказателства също не са от естество да преодолеят ограничението по чл.124 от НПК, което законът свързва с тежестта на дадени по реда на чл.141 от НПК свидетелски показания. Ето защо и не търпят укор направените в тази посока правни изводи, обективирани в проверяваната въззивна присъда, на стр.26 от мотивите към нея.

Показанията на разпитаните явни свидетели също са законосъобразно оценени. По – конкретно става въпрос за Р. Е. и Р. Б. – стюардеси от автобусите

„М“, Ч. М., А. А. и З. А., съответно стюарди и шофьор от автобусите „Н.“, и А. М. и Н.Г., лица индивидуално преминали границата. Изразеното в протеста искане за тяхното различно оценяване, като подкрепящи обвинението за престъплението по чл.321 от НК, не намира опора и се опровергава от самото им съдържание. Основана на коректния им прочит е изведената от предходните инстанции констатация, че в съдържателен план съобщеното от тях не подкрепя обвинението.

В обобщение, няма как да бъде упреknата контролираната инстанция в стриктното спазване на въведените в наказателния процес процесуални изисквания и съблюдаване на стандарта за доказаност. Същият е постигнат само когато обвинението е доказано по несъмнен начин, по реда и чрез способите, предвидени в НПК. В случая, въпреки проведената на досъдебното производство немалка по обем дейност и сериозните усилия вложени в извършването ѝ не може да се приеме, че тези изисквания са били последователно следвани. Достатъчно е да се посочи повърхностното отношение към проведените разпити по реда на чл.223 от НПК на свидетелите А.А. и М.М., без дължимото отчитане на различието в процесуалната им стойност в сравнение с тези, проведени от орган на разследването. Показанията на анонимните свидетели, събраните чрез прилагани СРС веществени доказателствени средства, както и опосредените показания, установяващи чути от друг първоизточник данни са доказателствени средства, които НПК е регламентирал като допустими и годни да послужат за изграждане на вътрешно убеждение по фактите, но съобразно принципа за непосредственост и свързаните с него доказателствени стандарти е изключена възможността, само на тях – поотделно и или в комплексното им наличие да се постанови осъдителна присъда. ВКС е имал повод да изрази становище (вж. Р № 242 от 16.04.2020 г. по н. д. № 1018/2019 г., III н. о., Р 308/31.05.2010г по н.о. № 255/2010 г., трето н.о.), че производните доказателства, принципно напълно допустими имат своето място в наказателния процес, но същите могат да се използват като средство за разкриване на първични доказателства, да послужат за проверка на последните или да ги заменят, ако първичните фактически данни са станали недостъпни, при стриктно спазване на стандартите за дължимата доказателствена оценка на решаващия орган. Пренебрегването на посочените изисквания при обезпечаване на обвинителната теза, законосъобразно е констатирано от контролираната инстанция, която проверявайки направените в идентичен смисъл изводи на предходната инстанция е достигнала до същите заключения по оценката на събраната и проверена доказателствена съвкупност.

II. Не е допуснато заявено в протеста нарушение на материалния закон, поради което не се констатира основателност и на наведеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК. При правилно осъществената аналитична дейност, формирала и фактическите изводи, до които е достигнала въззивната инстанция, съвпадащи с тези на проверявания от нея първоинстанционен съд, логично е и съвпадението в правните изводи, които и ВКС споделя. Извън гореизложеното, свързано с неоснователността на релевираното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК в рамките на заявената материална незаконосъобразност на атакуваната въззивна присъда, ВКС намира за нужно да посочи и следното: без съмнение съставомерността от обективна страна на вмененото престъпление по чл.321 от НК не поставя необходимост всеки от участващите в престъпното сдружение да се познава с всеки от останалите, нито участващите лица да действат след предварителна уговорка, както и да имат информация за дейността на всеки един от тях поотделно, но несъмнено е необходимо да осъзнават и да съществува в представното им съзнание факта, че са част от група, че вършат организирано тези

действия и че с дейността си подпомагат постигането на общи престъпни резултати (вж. по - подробно и Р № 581/20.12.2011 г. по н. д. № 2626/2011 г. на ВКС, II н.о.). Този елемент от престъпния състав отсъства, както вярно е констатирал въззивният съд още изначално, понеже близкото познанство на подсъдимите, основано на общите служебни задължения не обуславя непременно и по подразбиране приетата „договореност“ да вършат престъпления по чл.301, ал.1 от НК. Доказателства в тази посока – за синхронизираност в действията и съзнание за принадлежност към О. не са ангажирани, нито защитени от обвинението в съдебния процес, както вярно са констатирали предходните инстанции. При възприетите за установени фактически данни, правилно е приложен закона с отричането за съществуване на престъпна група, включваща подсъдимите, понеже изяснените фактически положения не установяват изискуемото обединяване в структурирано трайно сдружение на три или повече лица с обща цел за съгласувано извършване на престъпления по чл. 301, ал.1 от НК. Установената им обща месторабота и служебни контакти не са достатъчни за формиране на извод за обхващането им в изискуемата рамка на организирана престъпна група, очертана в чл. 93, т. 20 от НК и предходните състави законосъобразно са отхвърлили обвиненията срещу тях.

ПО ЖАЛБАТА

Същата е допустима, но също не разкрива основателност.

С нея се оспорва въззивната присъда в осъдителната ѝ част, като се твърди, че при осъждането на подс.Д. Ю. е допуснато нарушение на закона и съществено процесуално нарушение - касационни основания по чл.348, ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК

Доводите за допуснати съществени процесуални нарушения, предвид последиците при евентуалното им констатиране, свързани с отмяна на съдебния акт, в принципно отношение предполагат разглеждането им с предимство. В случая обаче, с оглед констатираната обвързаност на наведените в подкрепа на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК доводи с твърдяната несъставомерност, заявена като основание за претендираното нарушение на закона, то и настоящият състав намира, че първо следва да вземе отношение по правните параметри на престъплението по чл.301, ал.1 от НК, за което е повдигнато обвинението срещу подс.Ю..

Несподелимо е възражението за несъставомерност на деянието, обосновано с невъзможността подсъдимият да е годен субект на престъплението. Същото е без опора в делото и е лишено от основание. В т.1 от ППВС № 8/ 30.XI.1981 г. по н. д. № 10/81 г. е предвидено, че субект на подкуп може да бъде длъжностно лице, „което може лично да извърши или да не извърши съответно действие или бездействие по служба, което произтича от служебната му компетентност или възложена работа, за което получава дар или друга имотна облага“. Безспорно е следователно, че не може да бъде субект на престъплението подкуп длъжностно лице, което приема дар или друга имотна облага за действие или бездействие, което не е включено в неговите служебни права и задължения. Случаят обаче не е такъв и това е така, понеже с оглед заеманата от него длъжност - старши полицай в ГКПП и специфичната му длъжностна характеристика (л. 153 и л. 156, т. 6, Д.П.) в обхвата на задълженията му е включено „извършването на гранични проверки на преминаващите през ГКПП лица и транспортни средства“, респективно констатирането на съответния резултат от тяхното извършване. Според разпределението на задълженията в екипа, съгласно документирания от фоновата ротация график, както е установено от предходната инстанция, полицаят В. е определен на стационарното гише за изход от България, а подс.Ю. като мобилен

граничен полицаи на същото гише "изход". Следователно в инкриминирания период подсъдимият е изпълнявал служебно вменени му задължения, в обема на които е предвидено и задължението за извършване на гранична проверка, включително и за „спазване срока на пребиваване, включително и общия срок на предишни пребивавания в рамките на последните шест месеца“ (чл. 32, ал.1, т.4 от цитираната в жалбата Инструкция № 8121з-813 от 9.07.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, изд. от министъра на върешните работи, обн., ДВ, бр. 55 от 21.07.2015 г., отм., бр. 91 от 15.11.2022 г.). Иначе казано подс.Ю. е можел лично да извърши или да не извърши съответното действие по служба, произтичащо от конкретните му права и задължения, включени в служебната му компетентност, поради което е и с оглед несъмнено изясненото му длъжностно качество е и годин субект на престъплението подкуп.

С оглед избраното от прокуратурата обвинение свързано с престъпния състав на чл. 301, ал.1 от НК, обстоятелството дали срокът на пребиваване в Република България за св.М.У. наистина е изтекъл и съответно е било налице реално основанието за съставяне на АУАН и кой е следвало да го състави е ирелевантно в случая, поради което и развитите на тази основа възражения, обосноваващи тезата за допуснати съществени процесуални нарушения, са несъстоятелни. Това е така, понеже за осъществяване на подкуп по чл. 301, ал. 1 НК е достатъчно длъжностното лице да приеме имотната облага за да извърши или загдето е извършил действия по служба, без да нарушава служебните си задължения, като не е необходимо действително да е извършил действието или бездействието, за което е получил имотна облага, респективно не е необходимо действително да са били налице основания за служебната пасивност (т.5 от цитираното ППВС№ 8/ 30.XI.1981 г. по н. д. № 10/81 г., вж. и Р № 17/ 24.03.1999 г. по н.д. № 642/98 г., на ВКС, II н. о., Р № 172/ 14.VI.1996 г. по н. д. № 500/95 г., на ВКС, I н.о). Следователно, с оглед повдигнатото обвинение, свързано с чл.301, ал.1 от НК, неотнормимо е обстоятелството дали действително е била просрочена визата, поради което е следвало да бъде санкциониран нарушителя, тъй като съставът по чл.301, ал.1 не изисква деянието да е осъществено чрез нарушаване от деца на служебните му задължения.

Значими в случая са несъмнено установените, чрез законосъобразен анализ и оценка на относимите доказателствени източници и надлежно мотивирани от САС фактически положения очертаващи поведението на подсъдимия Ю.. След като несъмнено е изяснено, че при извършената от същия като длъжностно лице гранична проверка, включваща се в служебните му задължения е поискал и приел дар - парична облага от турския гражданин М.Услу в размер на 50 лв, която не му се е следвала и е сторил това именно във връзка с възложените му действия по служба - за да не състави акт за нарушение на режима на пребиваване, тоест за да предприеме пасивно поведение по служба, то и липсват основания за удовлетворяване на отправеното в жалбата искане, поради несъставомерност по чл.301, ал.1 от НК, подсъдимият да бъде оневинен.

Съответно, отправените в рамките на заявеното касационно основание по чл.348, ал.1, т. 2 от НПК доводи свързани: - с наведеното оплакване за непълното фактическо изясняване на делото, обосновано с пропуската на въззивната инстанция и неположените от нея усилия да изясни наличието на твърдяното нарушение на св.У.; - с пропуската на въззивния съд да изложи в мотивите действията, които е извършил полицаи В. и защо не той, а именно подсъдимият е следвало да санкционира св.У., разкриващо липса на мотиви; - с доказателствената необезпеченост на обвинението, игнорирана от съда, понеже не е отчетел при

формиране на вътрешното си убеждение, че проверката е удостоверена в паспорта на св.У. с печата на полица В., по гореизложените съображения относно съставомерността на деянието по чл.301, ал.1 от НК, по който престъпен състав е повдигнато обвинението, ВКС намира за несъстоятелни.

Със самостоятелно значение и несъмнено изискващи отговор са доводите, обосновавали заявеното наличие на касационното основание по чл.348, ал. 1, т. 2 от НПК, свързани с оплакването за опорочено вътрешно убеждение на въззивния съд по приетите факти, вследствие незаконосъобразна оценъчна дейност.

Прегледът на осъществената доказателствена дейност от САС и изведените заключения относно инкриминираните действия по поискването на сумата и причината за това, не сочи на основателност на така наведеното оплакване.

Не се установява проведеното от въззивния съд обсъждане и осъществените анализ и оценка на изводимото от съдържанието на свидетелката С. У. да разкриват тенденциозност или едностранчивост, респективно да е допуснато нарушение на принципа за безпристрастност. Не е налице надценяване на обвинителните доказателства за сметка пренебрегване на фактическите данни оборващи обвинението и подкрепящи защитната теза. Въззивната инстанция е обсъдила всички, надлежно събрани от предходната инстанция гласни доказателства чрез депозираните от св. С. У. показания - както при непосредствено проверки и разпит, така и депозираните на досъдебното производство и пред първия първоинстанционен състав (л.309, т.1, НОХД № 2696/ 20 г.) Те са били подложени на внимателна проверка като не е подмината вътрешната им противоречивост, а е съпоставително преценена, в контекста на изводимото от останалите доказателства, подробно коментирани (стр. 48 – стр.50, мотиви). Ясно е мотивирано защо и на кои от изявленията на св. С.У. съдът се доверява и съответно в кои от депозираните и показания и относно кои обстоятелства не и дава вяра, респективно по какви съображения. П. аналитичен процес не разкрива допуснати процесуални нарушения, а отправеният упрек, че декларативно съдът е отхвърлил показанията и относно факти, счетени за такива в полза на подсъдимия Ю., е неоснователен. След като при обсъждането на коментираните свидетелски показания съдът е следвал процесуалните правила, то и изведените заключения, само по причина, че не ползват защитата, не могат да бъдат окачествени като проява на тенденциозност и обвинителен уклон, както неоснователно се твърди в касационната жалба.

Все в рамките на това възражение следва да се отбележи и неоснователността на оплакването за извършения от въззивният съд повърхностен анализ, окачествен така с доводи за необсъдените вътрешните и взаимни противоречия в показанията на св. М.У. и св. С.У.. Напротив, именно в аспекта на извършената преценка на тяхното вътрешно и самостоятелно съдържание, но след това на взаимното им съпоставяне и с установеното от другите доказателствени средства - протокол за разпознаване, ВДС и писмените доказателства, съдът е извел заключенията си по приетите за установени фактически положения, като надлежно се е мотивирал.

Несподелимо е и наведеното в заседанието пред ВКС съображение, свързано с накърняване принципа на непосредственост. Действително, св.М. У., турски гражданин, въпреки положените усилия – в рамките на използваните всички процесуални средства за неговото призоваване и осигуряване за непосредствен разпит пред съда, вкл. и след обявяването му за издирване през 2019 г, с Бюлетин на СДВР и Телеграма на ГД НП, не е бил открит за да бъде разпитан пред първоинстанционния съдебен състав, поради което и доказателствените данни от неговите показания снети на досъдебното производство са били установени чрез

приобщаването им посредством прочитането им, съответно на различни процесуални основания, в зависимост от реда на тяхното събиране. Депозираните в разпит проведен от орган на разследване по реда на чл.281, ал.4 във вр. с ал.1, т. 4 от НПК, а депозираните в разпит, проведен по реда на чл.223 от НПК –пред съдия, на основание чл.281, ал.1, т. 4, предл.първо от НПК. Фактът, че свидетелят не е непосредствено разпитан пред решаващия съдебен състав не активира априори накърняване на принципа за непосредственост и това следва от нарочно предвидените в НПК способности за доказателствено попълване именно в такава хипотеза. В обхвата на регламентираните в чл. 124 и чл.177 от НПК ограничения, относими и към заложения в чл.303, ал.2 от НПК стандарт за доказаност на обвинението не се съдържа подобно изискване. В конкретния случай не е налице и ограничението по чл.281 ал. 8 от НПК, понеже при формиране на фактическите изводи съдът не е извел съображенията си единствено и само на прочетените по чл.281, ал.4 от НПК показания на св.М.У.. Наред с това, цялостната доказателствена основа, ползвана за изясняване на обстоятелствата относими към предмета на доказване по чл.301, ал.1 от НК, не се изчерпва с показанията на св.М.У., които макар и съществени не са единствени за формиране на направените изводи по фактите. От значение е и това, че тяхната последователност и устойчивост във възпроизвеждане на значимите обстоятелства е вярно оценена от въззивния съд, включително и в аспекта на проверката им чрез проведеното процесуално следствено действие по раздел VII, глава XIV от НПК “Разпознаване“ и установения от същото резултат. Вярно е, че при снемане на показанията на св.Услу в проведения разпит пред съдия, с оглед ранният етап на производството и липсата на основанията по чл.223, ал.2 от НПК, подсъдимият Ю. и негов защитник не са присъствали на разпита, но в случая са били налице достатъчно условия за реализиране правото на защита на досъдебното производство и в съдебната фаза, доколкото свидетелката С. У. е разпитана непосредствено от съда, а показанията на св.М.У., както се посочи, не са единственото основание в подкрепа на обвинението, като обвинителните факти са установени и чрез изготвените ВДС от прилаганите СРС и писмените доказателства във връзка с установения служебен график на инкриминираната дата. В този смисъл не е налице противоречие и с практиката на СЕС. В Р от 8.12.2022 г. по дело С-348/21 г. на Съда (трети състав) по преюдициално запитване, отправено на основание член 267ДФЕС от СНС (закрит) принципно не е изключена изначално допустимостта да обосноват осъдителна присъда на показания, дадени от т.нар „отсъстващи свидетели“, стига обаче да са изпълнени изискванията свързани със задължението на съда внимателно да провери и установи причината, поради която свидетелят не може да бъде разпитан в съдебната фаза на процеса и да е положил всички усилия, които разумно могат да се очакват от него, за да осигури явяването на свидетеля, както и дали показанията на този свидетел не са единственото или определящото основание за осъждането на обвиняемия и съществуват достатъчно компенсиращи фактори, за да неутрализират трудностите причинени на обвиняемия и на неговия адвокат поради вземането предвид на посочените показания. В случая, с оглед гореизложеното не може да се приеме, че тези изисквания не са изпълнени от решаващият съд.

Несъстоятелен е довода за незаконосъобразното осъждане на подс.Ю. изведен от двукратното му оправдаване пред първата инстанция. Позоваването на двете първоинстанционни оправдателни присъди няма как да послужи за защита на заявеното касационно основание и изведената неправилност на даденото обратно разрешение по фактите и правото в атакуваната въззивна присъда. От значение за делото е единствено правилността на доказателствено - аналитичната дейност,

защото само при надлежното ѝ извършване - по реда и със способите в НПК - е гарантирано разкриването на обективната истина. Иначе казано, фактът че двата първоинстанционни състава са намерили за доказателствено необезпечено обвинението по чл. 301, ал.1 от НК срещу подс.Ю. не е с претендираното в касационната жалба значение. Инстанционната проверка осъществена от въззивната инстанция е както със задължението да извърши самостоятелен анализ, така и с правомощието при установено с първата инстанция различие да приеме различни фактически положения. А длъжимият от ВКС отговор в рамките на проверката по заявеното касационно основание по чл.348, ал.1, т. 2 от НПК е дали този анализ е процесуално издържан. В случая и по гореизложените съображения настоящият касационен състав не установи апелативният съд да е подходил процесуално погрешно в доказателствено - аналитичната си дейност, поради което и изводите му за установените фактически действия на подс.Ю. и тяхното съдържание не предполагат ревизия.

В заключение следва да се посочи, че не са налице допуснати нарушения на процесуалния или материалния закон, които да налагат отмяната на обжалваната въззивна присъда и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

В обхвата на допустимата, с оглед правомощията на ВКС намеса, настоящият състав констатира допуснато от въззивният съд нарушение, съществено ограничаващо правата на част от подсъдимите, изразено в пропускане му да се произнесе по цялостното обвинение по чл.321 от НК(с оглед параметрите по обвинителния акт) относно оправданите подсъдими К. К., Б. Д., С.А., П.Г., Г.Т. и Д.Ю..

Рамките на обвинението, очертани от ОА сочат на предявено срещу всеки един от осемте подсъдими по делото обвинение за участие в ОПГ, в която участват всички останали седем. Ползваната структура на първата първоинстанционна присъда (с отбелязването, че същата е била с различен резултат по отношение на двама от подсъдимите К. и М., които са били напълно оправдани от първия първоинстанционен съд) вероятно е довела до пропускане в оправдателния диспозитив на втората първоинстанционна присъда, в която подсъдимите К.К., Б.Д., С.А., П.Г., Г.Т. и Д.Ю. са оправдани изцяло за участие в ОПГ, в която като участници отсъстват оправданите К. и М., а в същото време последните двама са също изцяло оправдани за участие в ОПГ, в която са взели участие всички останали седем подсъдими. Въззивната инстанция от своя страна не е констатирала пропускане на първоинстанционният съд да оправдае шестимата подсъдими по параметрите на обвинението, така както е било повдигнато с обвинителния акт и съответно не го е отстранила. Действително по този начин е допуснато нарушение, което обаче няма пречка да бъде отстранено от касационната инстанция, доколкото същата има задължение да следи за точното приложение на материалния закон, както и за спазване на правата на подсъдимите лица и след като корекционната намеса е в полза на подсъдимите. Предвид изложеното въззивната присъда следва да бъде изменена, като подсъдимите К. К., Б. Д., С. А., П. Г., Г.Т. и Д.Ю. бъдат оправдани по обвинението за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр. второ, т. 2 във вр. с ал. 2 от НК – относно това да са участвали в ОПГ, в която са взели участие и подсъдимите Н. М. и Г. К..

Водим от гореизложените съображения, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ въззивна присъда № 40/08.12.2023 г., постановена по ВНОХД № 1084/2023 г. по описа на Апелативен съд София, като ОПРАВДАВА подсъдимите К. Х. К., Б. А. Д., С. П. А., П. И. Г., Г. В. Т. и Д. С. Ю. по обвинението за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. второ, т. 2, вр. с ал. 2 от НК относно участието им в ОПГ, в която са взели участие и подсъдимите Н. П. М. и Г. К. К.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивната присъда в останалата ѝ част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.